

vaná přímo, že jí žalobce nic nepřeplatil. Kde je tu tedy nějaká shoda co do výše zažalované částky? Ostatně je žalované volno, aby v tomto směru zjednodušila a zkrátila další řízení tím, že výši přeplatků, neb aspoň onu část, kterou sama za přeplatky pokládá, uzná.

Čís. 7027.

Zákazník jest povinen nahraditi zasílateli zaplacené pojistné, třebas pojištění nenařídil, jen když bylo pojištění žádoucí a proto příkazem řádného provedení zasílatelského příkazu. Stanovily-li podmínky zasílatelské smlouvy, že ku pojištění zásilek nutno udělití zvláštní písemný příkaz, dlužno, nebyl-li zvláštní písemný příkaz udělen a nebyly-li prokázány jiné skutkové okolnosti, které by svědčily o souhlasu zákazníka s pojištěním zboží, pokládati za smluveno, že zásilka nemá býti pojištěna. Byla-li za obstarání zásilky umluvena úhrnná odměna, jež měla v sobě zahrnouti kromě provise i jiné výlohy, bylo z ní zasílateli krytí i nutné snad pojištění.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1927, Rv I 1369/26.)

Žalující firma domáhala se na žalované zasílatelské firmě mimo jiné vrácení částky vypadající na pojištění zboží. Žalobě bylo v tomto směru vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po stránce hmotného práva třeba řešiti jenom, zda žalovaná zasílatelská firma má nárok na náhradu pojistného, ač zásilku pojistila bez příkazu žalující strany. Právní otázku, zda komitent jest povinen nahraditi zasílateli zaplacení pojistného, když pojištění nenařídil, nelze zodpověděti se všeobecnou platností. Jmenovitě nelze tak učiniti záporně na základě předpisů čl. 367 a 387 obch. zák., že zasílatel ručí za nepojištění zásilky jenom, když obdržel příkaz ji pojistiti, neboť čl. 381 a 371 obch. zák. ustanovují, že zasílatel má nárok na náhradu všech výloh a útrat, které byly při obstarání zásilky nutné neb potřebné, a oba předpisy mohou obstáti vedle sebe. Jestliže pojištění bylo žádoucí a proto příkazem řádného provedení spedičního příkazu, nemůže zasílateli býti upírán nárok na náhradu pojistného, třebas jej zákon sprostňuje ručení v případě, že zásilky nepojistil. V souzeném případě nutno však přece rozhodnouti proti žalované firmě. Táž ujednává zasílatelské smlouvy podle podmínek otištěných na obchodních papírech vždy s výhradou, že ku pojištění zásilek nutno udělití zvláštní písemný příkaz, z čehož plyne, že, kde zvláštní písemný příkaz nebyl udělen a nebyly prokázány jiné skutkové okolnosti, které by svědčily o souhlasu komitenta s pojištěním zboží, musí se pokládati za smluveno, že zásilka pojištěna býti nemá. Proti nároku žalované firmy mluví dále, že nebyla za obstarání zásilky smluvena, jak předpokládají čl. 381 a 384 obch. zák., určitá provise vedle náhrady výloh a útrat, nýbrž jednotná

odměna 70 ct. za 1 kg hrubé váhy, která měla zahrnovati v sobě mimo provisi i všechny výlohy. Bylo-li pojištění zásilky nutné a samozřejmě, jak nyní žalovaná firma doličuje, byl by na snadě výklad, že bylo vůlí stran, aby žalovaná firma zaplatila z paušální odměny i pojištění. Každým způsobem bylo na žalované, aby při ústním jednání o podmínkách převzetí spedičního příkazu vyžádala si podle svých vlastních podmínek písemný rozkaz, by zboží bylo pojištěno, a by upozornila žalující stranu předem, že vedle smluvené paušální odměny bude požadovati ještě útraty pojištění. Když tak neučinila, nemůže býti její nárok na náhradu pojištění uznán za odůvodněný smlouvou.

Čís. 7028.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Na závodním podílu společností s r. o. nemůže býti účastněna, a to ani určitým zlomkem, třetí osoba, stojící mimo společnost, leč že by jí byl podíl (část jeho) postoupen v předepsané formě za podmínek §u 79 zák.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1927, Rv I 1624/26.)

Žalovaný Petr P. postoupil žalobcům jednu pětinu podílu S-ského rolnického mlýna společnosti s r. o. Podíl ten byl upsán Matějem P-em, po němž ho zdědil žalovaný. Žaloba o zjištění, že jedna pětina podílu, který má Petr P. na S-ském rolnickém mlýně, jest vlastnictvím žalobců a že jest žalovaný povinen to uznati, byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Pro posouzení věci jest především rozhodnou okolnost, zda smlouva uzavřená mezi Petrem P-em a žalobci ohledně postupu jedné pětiny podílu jest platnou čili nic. V tom směru však nutno otázku tu zodpověděti záporně. Neboť podle §u 76 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. a podle čl. XI. společenské smlouvy jest ku převodu závodního podílu právním jednáním mezi živými potřebí notářského spisu. Kromě toho může se postup závodního podílu na nečlena státi dle téhož čl. XI. společenské smlouvy jenom se svolením představenstva. Ježto formy této při převodu této pětiny společenského podílu nebylo šetřeno, není právní jednání, týkající se postupu této pětiny vůbec platné a to nejen vzhledem ke společnosti, nýbrž i vzhledem na poměr žalobců ku žalovanému. Nejsou proto žalobci oprávněni domáhati se žalobou toho, by bylo zjištěno, že pětina závodního podílu, který má žalovaný na S-ském mlýně, jest jejich vlastnictvím a že žalovaný jest povinen to uznati. Neboť, je-li převod oné pětiny neplatný, nemohla tato býti ani platně na žalobce převedena a není proto též žalovaný povinen, by převod takový sám o sobě pro nedostatek zákonné formy neplatný za platný uznal. Než nejen že tento převod nemá platnosti, jest také nabytí oné pětiny podílu Petrem P-em již neplatné. Podle ustanovení §u 79 cit. zák. jest totiž rozdělení závodních podílů, vyjímajíc případ zdědění, toliko tehdy dopuštěno, jest-li ve společenské smlouvě dovoleno odstoupiti části zá-